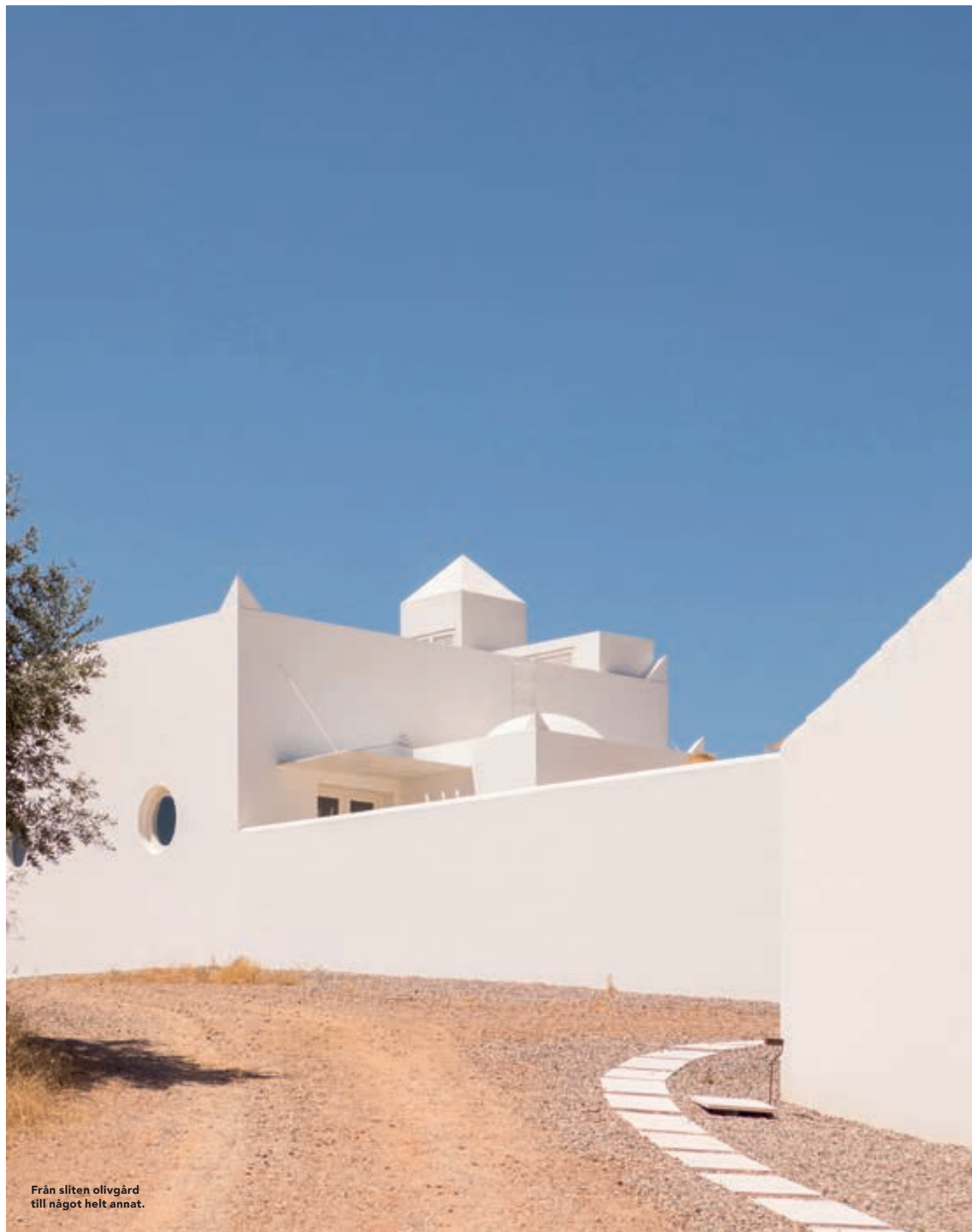

Ett hotell och **13 000 träd**

Från sliten olivgård till något helt annat.

Kategori **Hotell**

Adress **Alentejo, Portugal**

Arkitekt **Procale**

Färdigställt **2018**

Fotograf **Francisco Nogueira**

På en kulle i portugisiska olivregionen Alentejo ligger boutiquehotellet Dá Licença – en symbios av konst, design, arkitektur, natur och hantverk. Hit kan man åka för att andas syrerik luft men också för att fylla på med sinnlig och själslig näring.

Text Erik Augustin Palm Foto Francisco Nogueira

TVÅ TIMMAR INÅT LANDET från Lissabon avtecknar sig Alentejos kullar med olivträd och korkekar – däribland världens äldsta och största. Portugal må vara ett litet land, Sverige är nästan fem gånger så stort, men här finns en bokstavlig och bildlig rymlighet som få andra europeiska länder kan mäta sig med. Alentejo är ett av de minst luftförorenade områdena i Sydeuropa. Den syretäta luften och känslan av att nattens stjärnor är alldeles nära var bland det första som fransmannen Franck Laigneau slogs av när hans portugisiska partner Vitor Borges tog honom hit.

Paret träffades i Paris, där de rörde sig i konst- och modevärlden. Franck Laigneau var konst- och möbelgallerist, specialiserad på skandinavisk jugendstil och Dornachdesign; antroposofisk möbelkonst. Detta efter en karriär som trapets-artist och skådespelare. Vitor Borges var chef

för det lika anrika som gigantiska modehuset Hermès textil- och silkesavdelning, efter att både ha arbetat som målare och marknadsförare. Kärleken till varandra samt de gemensamma estetiska och filosofiska värdena, och en längtan efter att omsluta detta med natur, form och stillhet – fick paret att söka efter ett deltidshem i närheten av där Vitor Borges växt upp.

De fann en gammal nedgången olivgård, och fick genast höga ambitioner. De lämnade Paris och ägnade fem år åt att bygga Dá Licença, som öppnades sent i fjol och redan har blivit ett fenomen inom både hotell- och designvärlden. De första av de byggnader som i dag utgör Dá Licença uppfördes på 1840-talet, och tillhörde under en period nunnorna vid klostret i närliggande staden Estremoz – innan ett kooperativ tog över marken för att producera olivolja fram ▶

Det tog fem år att skapa det nya boutique-hotellet.

till mitten av 1980-talet. Det klosterlika finns fortfarande inkilat i balkar och vinklar, men det har försatts i en konstant dialog med modern arkitektur. Det är arkitektfirman Procalle i Estremoz som anlitas för att restaurera, förnya och införliva platsens utmärkande drag i formen.

– Vi ville skapa ett utrymme av uppvaknande, där konst möter natur, och med ett tydligt band till våra tidigare liv, säger Franck Laigneau när han leder mig genom Dá Licenças huvudflygel.

Paret kallar Dá Licença för ”ett hem”, inte bara för att de själva bor här – de har velat skapa en miljö som rymmer många kulturella och konstnärliga äventyr.

– När man reser bär man på en hunger efter att lära sig, och att uppleva nya saker. Och den här platsen är som en resa i sig själv, eftersom den samlar design, konst och föremål från så många olika uttryck, riktningar och platser. Hela världen är förenad här, säger Vitor Borges.

Det råder harmoni på Dá Licença mellan det utsmäckande och det praktiska, med ett eko av brittiska Arts and Craft-rörelsens – inramat av nutidsminimalism.

I den kombinerade entrén och hallen möts man av en skorstenskulptur från 1960-talet – skapad av den italienska möbeldesignern och arkitekten Ico Parisi, som via sin dominant position i rummet slår an temat: design att leva med. Här ryms även porslinsfigurer av den portugisiska skulptören Susana Piteira, filter gjorda av den holländska textilkonstnären Mizette Nielsen, liksom sidobord, lampor och andra inredningsobjekt av marmor som har

designats av Vitor Borges själv, och tillverkats av den lokale marmorhantverkaren Francesco Pluma. Naturanstruket hantverk för en vardag lika bekväm som den är intagande, vilket enligt Franck Laigneau är något högst utmärkande för både jugendstil och Dornachdesign.

– Båda riktningarna är baserade på konsthantverk och vardagsliv. Så det kändes fullkomligt logiskt att flytta verken från mitt galleri i Paris och placera dem i en ny kontext, för besökare att leva med en period; att föra konst och design från den uppfordrande vita gallerikuben, till en plats där man kan ta del av den på ett mer kravlöst vis. Och där man självklart även kan välja att inte ägna den någon uppmärksamhet alls, eftersom detta inte är något museum, utan ett hem.

Dá Licenças koncept har landat väl hos den danska familjen Linde, som jag stöter på ute på en av terrasserna – avnjutandes en ekologisk frukost lagad av Vitor Borges ihop med kökspersonalen. Designern Morten Linde, konstnären Pernille Iben Linde och deras dotter ska tillbringa tolv dagar på Dá Licença, som de upptäckte på Instagram av en slump.

– Vi blev genast förälskade i idén om en gammal klosterbyggnad, kombinerat med naturen, designen och konsten här. En ljuvlig och udda blandning. Vi har båda kreativa yrken och är även psykoterapeuter i grunden, och utöver ett starkt generellt kulturintresse antar jag att vi väl dras till de saker i livet som inte är så övertydliga, och som bär på mening, säger Pernille Iben Linde. ➤

Konst från ett galleri till hotellet där man på nära håll får leva med verken.

Morten Linde instämmer.

– Att göra ett längre besök, med Vitor och Franck som värdar, har känts som att komma hem. De är passionerade människor och *Dá Licença* är ett resultat av vilka de är. Omgivningen och naturen är hisnande, och det finns en påtaglig känsla av autenticitet i allting här.

Procalle har snidat fram *Dá Licença* utifrån tre angivna huvudteman: cirklar, samt horisontala och vertikala linjer. Inomhus återspeglas formen i fönster, rum och möblemang, och i exteriörerna är designen lika slående. Gårdsplanerna är rektangulära med cirkelformade öppningar, cirkulära och snävt vertikala pooler. Husen som rymmer hotellverksamheten har vertikala öppningar i kontrast till de låga byggnaderna. Hotellet består för närvarande av fyra rymliga lyxsviter mellan 50 och 180 kvadratmeter stora (varav två med privat pool), liksom tre likaledes luxuösa men luftigt avskalade sovrum.

Den minimalism som löper genom *Dá Licença*

har utöver sina europeiska stildrag hämtat mycket från japansk wabi-sabi-estetik.

– En skulptör vi jobbade med hade en underbar idé kring granitgolvet. Han gjorde varje golvsten unik genom att borsta dem på ett japanskt influerat vis. Färgerna landade mellan mörkgrått och mörkgrönt, säger Vitor Borges entusiastiskt och hukar sig för att visa mig.

– Vi har eftersträvat en färgskala inomhus som harmoniserar med den vita utsidan, och som betonar texturer och skuggor. Mycket eftertanke har lagts på ljuset. Vi ville inte ha färger i väggar och inredning som kontrasterar med det externa landskapet. Den gröna färgen här i salongen samstämmer med det gröna du ser utanför, säger Vitor Borges och öppnar upp dörrarna till den infinitypool som vetter mot ägorna runt kullen. 120 hektar med över 13 000 olivträd. ”Vi skördar fortfarande oliverna och gör olja, varje år”, säger Vitor och menar ”vi” bokstavligen. ►►

Två av
sviterna har
egen pool.

**120 hektar och
13 000 olivträd.**

Vitor och Franck är – tillsammans med sina åtta anställda – handgripligen delaktiga i alla aspekter av *Dá Licença*. Något som de menar har varit nödvändigt för att kunna förverkliga drömmen om denna konstnärliga tillflyktsort med lokalanknytning och hållbarhet som röd tråd. Liksom förstås den kravlöshet och ledighet som ligger i namnet. ”*Dá licença*” betyder ”med er tillåtelse”.

– Vi har skapat någonting som är ganska annorlunda i Portugal i dag, och för de som är med och formar detta med oss är det viktigt att verkligen förstå vår filosofi och vision. För våra besökare ska det kännas som att vara någons som både är bekant och omhuldande, men också som en plats där de kan upptäcka väldigt mycket som de kanske inte kände till innan de kom hit. ■